

เพื่อความอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด ย่อมไม่อาจหลีกเลี่ยงได้และเมื่อวันนั้นมาถึง อะไรจะเกิดขึ้นกับเรา

องค์กรป่าฏุก ได้ยกเรื่องของพลังงานเป็นตัวอย่าง ปัจจุบันอัตราของการบริโภคพลังงานกำลังพุ่งขึ้นอย่างรวดเร็วเป็นจรวด หากมองรอบตัวเรา สินค้าที่ใช้ยังชีพทุกชนิดล้วนอาศัยพลังงานเป็นปัจจัยในการผลิต

สิ่งที่ทำให้เลวร้ายยิ่งขึ้น ก็คือ ทุกๆ ประเทศในโลกนี้ล้วนต้องการบรรลุความเจริญเติบโต และความรุ่งเรือง ทุกประเทศมีเป้าหมายให้ประเทศมั่งคั่งร่ำรวย สิ่งที่น่าตกใจก็คือ ไม่มีสิ่งใดที่ได้มาจากโลกนี้เป็นของฟรี มันมีเรื่องการได้อย่างเสียอย่างเสมอ ในการได้มาและการสูญเสียไปของธรรมชาติ

สถิติต่างๆ แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างระดับการเจริญเติบโตและความรุ่งเรือง กับผลของมันในรูปของภาวะโลกร้อน ซึ่งเป็นเรื่องที่กำลังกล่าวขานกันในวันนี้ สมมุติว่าเราประมาณเป้าหมายการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่ร้อยละศูนย์หรือ ไม่มีการเติบโตเลย อุณหภูมิโลกคงจะเพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ แต่ถ้าวเราพยายามที่จะให้เศรษฐกิจเติบโตในอัตราร้อยละ 2 ถึง 4 อุณหภูมิโลกคงจะเพิ่มในอัตราที่เร็วกว่าอันตรายของภาวะโลกร้อนเป็นเรื่องที่ไม่ต้องสาธยายกันมาก อากาศของโลกคงจะร้อนขึ้นถึงขีดสุด ต้นไม้และพืชต่างๆ บนดาวนพเคราะห์นี้คงไม่อาจให้ผลผลิตที่ดีได้ น้ำคงจะเหือดแห้งลง ในขณะที่เดียวกับที่ภูเขาน้ำแข็งที่ขั้วโลกเหนือได้ละลายลง ซึ่งจะทำให้บางพื้นที่ของโลกนี้จะต้องจมอยู่ใต้น้ำ ขณะที่บางพื้นที่ก็กลับแห้งแล้ง โลกของเราจะเป็นอย่างไร! พวกเราทุกคนบนดาวนพเคราะห์นี้จะตกอยู่ในสถานะอันตรายที่ใหญ่หลวง และความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นกว่าทุกครั้งที่มีมนุษยชาติเคยเผชิญหน้ามา

เมื่อมองถึงการที่ใช้ชีวิตและการใช้พลังงานของเราในแต่ละวันแล้ว หากเราซื้อสตั๊ดกับตัวเอง พวกเราต่างก็ยอมรับกันว่าเกือบตลอดเวลาเรายังคงใช้พลังงานอย่างไม่ฉลาดและฟุ่มเฟือย ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเราขับรถไปทำงาน คราใดที่บิดกุญแจรถ เกือบร้อยละ 60 ของเชื้อเพลิงถูกใช้เพื่อให้เครื่องยนต์ทำงาน หากเราอยู่ในประเทศเขตร้อน เช่น ประเทศไทย สิ่งที่เราจะทำเป็นอันดับแรก คือ การเปิดเครื่องปรับอากาศเพื่อให้อากาศที่ร้อนเย็นลง ซึ่งก็ใช้อีกร้อยละ 20 ของเชื้อเพลิง ขณะที่เราขับรถยนต์ ก็มีกรเสียดสีของยางรถยนต์ ซึ่งจะทำให้พลังงานสูญเสียไปโดยไม่จำเป็นอีกร้อยละ 20 การสูญเสียของพลังงานเหล่านี้เป็นเพราะจะทำให้เราและรถยนต์ของเราวิ่งไต่บนถนน ซึ่งที่แท้จริงแล้วต้องการใช้พลังงานเพียงร้อยละ 5 เท่านั้น

การสูญเสียพลังงานดังกล่าว เกิดขึ้นเมื่อเราต้องการเปิดไฟให้แสงสว่าง กระบวนการที่ซ่อนอยู่ก่อนที่จะเกิดแสงสว่างที่ต้องการได้ใช้ไฟฟ้าไปแล้ว 100 เปอร์เซ็นต์ ทั้งที่ในความเป็นจริง หากเราต้องการความสว่าง เราจะใช้พลังงานไฟฟ้าเพียงร้อยละ 10-15 เท่านั้น

ในประเทศไทยมีครัวเรือนอยู่ 16 ล้านครัวเรือน ถ้าแต่ละครัวเรือนเปิดหลอดไฟขนาด 40 วัตต์เพียง 1 ดวงไว้ทั้งวัน เราได้สูญเสียพลังงานไปอย่างไม่จำเป็นเทียบได้กับการใช้ถ่านหิน 9,600 ตันต่อวัน

ความสูญเสียของพลังงานที่มหาศาลเหล่านี้ ล้วนเกิดจากกิจกรรมในชีวิตประจำวันของเราจึงเป็นเรื่องที่เราต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงหรือลดความสูญเสียให้น้อยที่สุด

แน่นอนเราสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้ ซึ่งยังมีอีกหลายแห่งในโลกซึ่งสำนึกถึงความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะอนุรักษ์พลังงาน ธนาคาร ING ในประเทศเนเธอร์แลนด์ได้ลงทุน 700,000 เหรียญสหรัฐฯ ในเรื่องของเทคโนโลยีในการประหยัดพลังงานในอาคารสำนักงานใหญ่แห่งใหม่ที่มีพื้นที่ 50,000 ตารางเมตร และมีพนักงาน 2,400 คนทำงานอยู่ ภายใน 3 เดือน ธนาคารได้รับคืนผลตอบแทนจากการลงทุนครั้งนี้จากการที่ธนาคารสามารถลดการใช้พลังงานลงได้ร้อยละ 92

ในเดนมาร์ก ซึ่งเป็นประเทศที่สามารถลดการใช้พลังงานลงได้ร้อยละ 74 เนื่องจากมีการดำเนินการความพยายามร่วมกันทั้งประเทศที่จะให้มีการใช้เครื่องใช้และอุปกรณ์ไฟฟ้าให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยกระตุ้นให้ประชาชนเปลี่ยนการใช้เครื่องใช้ไฟฟ้าแบบเดิมมาใช้เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ประหยัดพลังงานมากขึ้น อาทิเช่น เปลี่ยนการใช้ตู้เย็นขนาด 350 กิโลวัตต์ ไปใช้ตู้เย็นขนาด 30 กิโลวัตต์ เครื่องซักผ้าที่ใช้ไฟ 400 กิโลวัตต์ เป็นเครื่องซักผ้าที่ใช้ไฟเพียง 115 กิโลวัตต์ และเตาอบที่ใช้ไฟ 700 กิโลวัตต์ เป็น 280 กิโลวัตต์ เท่านั้น

อีกกรณี อยู่ในเมืองหนึ่งของชิคาโก สหรัฐอเมริกา อาคารสำนักงานสูง 12 ชั้น แห่งหนึ่งค้นพบว่าการใช้กระจกหน้าต่างเคลื่อน 2 ชั้น เพื่อเป็นเกราะป้องกันความร้อนไม่ให้ผ่านทะลุ ช่วยประหยัดการใช้พลังงานของเครื่องปรับอากาศ ซึ่งแต่เดิมบริษัทใช้เครื่องปรับอากาศขนาด 750 ตัน สำหรับทั้งสำนักงาน แต่ภายหลังการติดตั้งกระจกเคลื่อน 2 ชั้นแล้ว อาคารสำนักงานได้ปรับเปลี่ยนเครื่องปรับอากาศขนาด 750 ตัน เหลือเพียงขนาด 200 ตันเท่านั้น ซึ่งลดการใช้ไฟฟ้าลงร้อยละ 72 ในภาวะปกติ และในช่วงที่ใช้งานสูงสุดไม่เกินร้อยละ 76

ในระดับชาติ หากเราสามารถปรับเปลี่ยนการใช้หลอดไฟฟ้าไปเป็นหลอดไฟฟ้าแบบประหยัดไฟแล้ว ซึ่งมีประมาณ 230 ล้านดวง ที่มีการใช้ในปัจจุบัน เราสามารถช่วยประเทศของเราลดการใช้พลังงานลง 300 เมกวัตต์ หรือเทียบเท่าสมรรถนะในการผลิตของโรงงานไฟฟ้าหนึ่งโรง

กล่าวโดยสรุป จะเห็นได้ว่า เราไม่สามารถแยกความเกี่ยวพันระหว่างเศรษฐกิจสังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้ เศรษฐกิจโลกในวันนี้ถูกรอบงำจากการบริโภควัตถุดิบซึ่งเป็นเรื่องอันตรายมาก ทุกคนต่างมุ่งหน้าไปทิศทางที่ผิดและหวังแต่เพียงการบรรลุถึงความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และความมั่งคั่งที่ไม่มีขีดจำกัด โดยละเลยการพิจารณาคำนี้ถึงสิ่งแวดล้อม แนวโน้มการบริโภคเกินตัวกำลังสร้างมลภาวะให้กับโลกและทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมทรามลง ซึ่งสำหรับประเทศกำลังพัฒนาเป็นเรื่องยากยิ่งที่จะแก้ไข วิกฤตเศรษฐกิจโลกหลายครั้ง เกิดเพราะว่าเรากำลังเน้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมากเกินไปโดยปราศจากการใคร่ครวญว่าความเจริญเติบโตดังกล่าวจะยั่งยืนหรือไม่

สำหรับประเทศไทย ในช่วงเวลาที่ผ่านมาของภาวะวิกฤตเศรษฐกิจซึ่งเราขนานนามว่า วิกฤตเศรษฐกิจต้มยำกุ้ง เรามัวหลงระเหิดกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้นอย่างเหลือเชื่อ ในช่วง 3 ปี

ติดต่อกันในอัตราร้อยละ 11.6 12.3 และ 11.3 ในช่วงปี พ.ศ. 2537-2539 ทุกคนต่างตื่นตื่นและเร็งรำกับเงินเดือนที่เพิ่มสูงขึ้นซึ่งนำไปสู่การใช้จ่ายอย่างมือเติบ ในตลาดภาคธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ต่างเฟื่องฟู มีการซื้อและขายเกิดขึ้นทุกสามวัน แต่ใครจะรู้ว่าความโชติช่วงสกลไสนี้จะเป็นแสงสว่างสุดท้ายที่เปล่งออกมาก่อนที่ความมีดมนจะเข้าครอบงำ เศรษฐกิจฟองสบู่ได้แตกกระจายออกมาในปี พ.ศ. 2540 และทำให้เศรษฐกิจของประเทศน้อยใหญ่ในภูมิภาคได้รับผลกระทบโดยถ้วนหน้า

จากบทเรียนทางเศรษฐกิจที่เลือนลือนนับ ถึงเวลาแล้วหรือไม่ที่เราจะต้องปรับแนวทางการคิดของเรา ให้พิจารณาทบทวนปรัชญาที่นำทางชีวิตของเราและที่สำคัญยิ่ง จะต้องปฏิรูปวิถีทางของการพัฒนาที่จะช่วยให้มนุษย์มีชีวิตที่ยั่งยืน สมดุลและมีคุณภาพ

วิถีทางเดิมที่มีการกำหนดความเจริญเติบโตในเชิงปริมาณเท่านั้นได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นความล้มเหลว เราต้องพิจารณาทบทวนวิถีทางของเราให้นำไปสู่การเชื่อมโยงระหว่าง 3 วงจร ซึ่งมีอิทธิพลต่อชีวิตมนุษย์ซึ่งได้แก่วงจรของเศรษฐกิจ ทรัพยากรธรรมชาติและสังคม ประเทศตะวันตกเกี่ยวข้องกับสามวงจร โดยเน้นการสร้างความสำเร็จเติบโตทางเศรษฐกิจเพื่อที่จะสร้างความสำเร็จรุ่งเรืองและความมั่งคั่งเพื่อสิ่งเหล่านี้ ระดับของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) ถูกใช้เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จของการพัฒนา ถึงเวลาแล้วที่จะพิจารณาทบทวนตัวชี้วัดถึงความสำเร็จของการพัฒนาโดยคำนึงถึงคุณภาพที่เหมาะสมเพียงพอของชีวิตและความสุขซึ่งน่าจะเป็นตัวชี้วัดที่ใช้ได้ในการวัดความสำเร็จที่ยั่งยืนในชีวิต

เพื่อที่จะสะท้อนความคิดของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของไทย ซึ่งทรงมีพระเมตตาพระราชทานปรัชญา “เศรษฐกิจพอเพียง” เพื่อที่จะใช้เป็นแนวทางที่จะพัฒนาชาติ และใช้เป็นวิถีทางสำหรับทุกคนที่จะน้อมนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เป็นทางเลือกหนึ่งที่จะนำพาชีวิตของเราไปสู่ความจริง ความมั่นคง ความสมดุล และความสุขที่ยั่งยืน ซึ่งไม่เพียงแต่ใช้ได้กับปัจเจกบุคคลเท่านั้นแต่ยังใช้ได้กับโลกทั้งใบ

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง นี้ยึดมั่นตามหลักธรรมะ 3 ประการ คือ ความพอประมาณ ความมีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกันหรือการบริหารความเสี่ยง หลักธรรมข้อแรก คือ ความพอประมาณ ไม่เป็นเรื่องยากเกินที่จะเข้าใจ ความพอประมาณ ทางสายกลาง ความสมดุล และดุลยภาพ ทั้งสี่คำนี้ล้วนมีความหมายเดียวกัน พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสสอนว่าเราจะเดินอย่างไรบนทางสายกลางแห่งชีวิตมากกว่า 2550 ปีแล้ว แต่ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งเราก็ยังไม่เข้าถึงเรื่องนี้ ทั้งนี้ เพราะเราถูกล่อล่อใจไปกับสิ่งที่ทำให้หลงไหลไปชั่วขณะของการบริโภคแบบวัตถุนิยม และนำชีวิตของเราในด้านอื่นๆ ไปสู่ความเกินพอ ความพอประมาณ โดยแท้จริงเป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่มีวาระซ่อนเร้น ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเราทานอาหารมากเกินไปที่ร่างกายต้องการ อะไรจะเกิดขึ้นกับเรา เราจะรู้สึกป่วยและไม่สบายตัว ในทางตรงกันข้าม ถ้าเราทานอาหารน้อย และน้อยกว่าที่ร่างกายต้องการ เราจะรู้สึกหิวและด้อยโภชนาการ ทางสายกลางสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับด้านอื่นๆ ของชีวิตทั้งในเรื่องของการกินและการอยู่ในชีวิตประจำวัน

หลักธรรมข้อที่สองของเรื่องความมีเหตุผลหรือการอยู่อย่างมีเหตุผลก็เป็นเรื่องง่ายที่จะเข้าใจและนำไปปฏิบัติได้ เพราะมันเป็นเพียงสามัญสำนึก ขอให้กลับไปดูตัวอย่างเรื่องทานอาหารมาก

หรือน้อยอีกครั้ง ซึ่งจะย้ำเน้นถึงการบริโภคอาหารเชิงปริมาณ ถ้าเราทานมากหรือน้อยเกินไปล้วนเป็นสิ่งไม่ดีกับเรา ดังนั้น ถ้าเราน้อมนำแนวคิดความมีเหตุมีผลมาใช้ในตัวอย่างดังกล่าว เรากำลังพูดถึงคุณภาพของสิ่งที่รับเข้าไป คนส่วนใหญ่ทานอาหาร โดยไม่รู้ว่เรากำลังเอาอะไรใส่เข้าไปในปากของเรา เราทานอาหารแพง ๆ เพราะเราคิดว่ามันดีสำหรับเรา ในความเป็นจริงที่ว่ามีดีเพราะเป็นอาหารแพงอาจจะไม่มีคุณค่าต่อสุขภาพของเราโดยสิ้นเชิง สเต็กแพงๆ อาจจะมีโภชนาการของอาหารไม่เท่ากับปลาในจานที่ราคาถูกกว่าแต่มีโภชนาการสูงกว่า การเปิดรับความเสี่ยงของการบริโภคเกินความต้องการอาจจะลดลงได้ถ้าเราใช้เหตุผลและสติสัมปชัญญะแทนการใช้แรงกระตุ้นและอารมณ์ของเราในการตัดสินใจ

ทั้งนี้ ขออธิบายเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเกี่ยวกับความพอประมาณและทางสายกลาง เนื่องจากระดับของความต้องการสำหรับคนใดคนหนึ่งอาจจะไม่เป็นแบบเดียวกับคนอื่นขึ้นกับว่าแต่ละคนจะสะสมได้เท่าใดและขึ้นกับภูมิหลังของคนๆ นั้น ดังนั้น จึงจำเป็นที่เราจะต้องมีการประเมินตนเองก่อนที่จะได้รู้ว่าสถานะของเราอยู่ที่ใดและเป็นอย่างไร สิ่งนี้นำมาใช้กับองค์กรหรือบริษัทหรือแม้กับรัฐที่จะต้องมีการประเมินระดับชาติต่อสถานะของการพัฒนาประเทศให้ก้าวไปข้างหน้าต่อไป เมื่อเรากำหนดสถานะของเราและรู้ซึ่งถึงสมรรถนะและภูมิหลังของเราแล้ว เราก็สามารถวางทางสายกลางหรือจุดของความพอประมาณและทำให้เราอยู่ห่างจากการทำในสิ่งที่เกินตัว ซึ่งอาจนำชีวิตหรือองค์กรของเราไปสู่ความเสี่ยงได้

เมื่อพูดถึงความเสี่ยงแล้วทำให้นึกถึงวลีที่ว่า “ความไม่แน่นอน คือ สิ่งที่แน่นอนในชีวิต” ความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาและในช่วงที่เราไม่คาดฝัน ดังนั้น เราต้องสร้างเกราะเพื่อเป็นภูมิคุ้มกันตัวเราหรือองค์กรของเราจากสิ่งที่ไม่อาจหลบเลี่ยง หรือการเปลี่ยนแปลงแบบฉับพลัน ถ้าเราไม่อาจสร้างภูมิคุ้มกันสำหรับชีวิตของเราหรือองค์กรของเราแล้ว เราได้เปิดตัวไปสู่ความเสี่ยงและตามมาด้วยความหายนะ การสร้างภูมิคุ้มกันเท่ากับเราอยู่ในหนทางของการบริหารความเสี่ยง

ในระดับของปัจเจกชน มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะระมัดระวัง และมีความปลอดภัยสำหรับความต้องการในอนาคตและการใช้จ่าย เราต้องสร้างหลักประกันและแผนทางเลือกหลาย ๆ ทางในชีวิตเพื่อมิเหตุผิดพลาดเราจะไม่ได้รับผลกระทบ สำหรับบริษัท ผู้ค้าปลีก องค์กรจะต้องมีทีมที่เรียกว่า คณะกรรมการบริหารความเสี่ยงที่จะคอยติดตามสำหรับการเปลี่ยนแปลงในทางลบที่อาจเกิดขึ้นเพื่อที่จะสนองตอบได้ตามกาลและเวลา

นอกเหนือจากหลักธรรมะทั้ง 3 ประการ คือ ความพอประมาณ ความมีเหตุมีผล และการมีภูมิคุ้มกันแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระราชทานคำแนะนำที่สำคัญอีก 2 ข้อ คือ ข้อแรก เราต้องมีความรู้รอบด้านเป็นอย่างดี และมีความระมัดระวังสำหรับทุกอย่างก้าวที่เราก้าวไปตลอดเวลา เพราะ โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง สังคมจึงเต็มไปด้วยการแข่งขันและกลายเป็นสังคมแห่งความรู้ เราต้องตื่นตัวพร้อมกับเปิดใจให้กว้างเพื่อที่จะตามให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นรอบโลก เราไม่สามารถอยู่ได้โดยลำพังโดยปลีกตัวจากโลก ดังนั้น เราต้องรู้

ตลอดเวลาและระมัดระวังทุกการเคลื่อนไหว โลกวันนี้เต็มไปด้วยกับดัก ทุกก้าวที่ย่างไปจึงต้องเดินด้วยความระมัดระวัง

กฎเกณฑ์อีกข้อหนึ่งที่มีความสำคัญมาก แม้ว่าเราจะทำตามหลักการที่กล่าวข้างต้นแล้ว ถ้าตัวเราหรือองค์กรที่เราทำงานด้วยไม่มีจริยธรรมหรือศีลธรรม เราและองค์กรก็ไม่อาจจะอยู่รอดได้ เราไม่อาจอยู่ตัวคนเดียวในโลกนี้หรือไม่อาจทำงานด้วยตัวเองในองค์กร ธรรมชาติหรือบรรษัทภิบาล เป็นสิ่งที่มีในทุกคนและทุกองค์กร เราเคยได้รับฟังข่าวเกี่ยวกับภาพของภาครัฐหรือบริษัทข้ามชาติ ซึ่งปฏิบัติหรือบริหารจัดการบริษัทโดยปราศจากบรรษัทภิบาล ผลที่ตามมา คือ เกิดคดีความซึ่งทำให้เกิดความตกต่ำของประธานเจ้าหน้าที่บริหาร (CEO) ของบริษัทและตัวบริษัทเอง แนวโน้มของโลกปัจจุบันมักจะมุ่งสู่การบริโภคนิยมแบบสุดโต่ง ซึ่งเป็นผลของการเพิ่มขึ้นของประสิทธิภาพการผลิตของแต่ละคนที่เพิ่มขึ้น เราจึงควรเรียนรู้ว่าการเจริญเติบโตที่สูงนั้นไม่ใช่สิ่งสุดท้าย เปรียบเสมือนแรงโน้มถ่วง ยังมีความเจริญเติบโตสูงขึ้นเท่าใดอันตรายยิ่งมากขึ้นเมื่อความเจริญตกลงมา

ดังนั้น ถึงเวลาที่เราจะมอบปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงให้มีการคิดอย่างจริงจังเพื่อเป็นแนวคิดที่จะกระตุ้นให้เรานำชีวิตไปสู่ความพอประมาณด้วยความสมดุลและมีความยั่งยืน การดำเนินชีวิตตามแนวทางดังกล่าวจะทำให้เรามีความสุข ร่างกายจิตใจมีความเข้มแข็ง เราจะอยู่บนโลกที่มีสิ่งแวดล้อมที่สะอาด เต็มไปด้วยความสุขสงบ และมีความขัดแย้งของผลประโยชน์ที่น้อยลง แนวทางปฏิบัติของเศรษฐกิจพอเพียงจะนำไปสู่สังคมอุดมปัญญา ซึ่งเรามีสิทธิที่จะเลือกหนทางชีวิตของเราเองว่าเราจะเลือกตามแนวโน้มการบริโภคนิยมแบบสุดโต่งที่จะกระตุ้นความสุขตามแบบโลกาภิวัตน์อันแผ่เงาครอบคลุมโลกในวันนี้ หรือเราจะเลือกที่จะให้โอกาสที่จะปรับชีวิตของเราและกล้าหาญพอที่จะเปลี่ยนไปสู่วิถีทางที่เต็มไปด้วยความพอประมาณ ความสมดุล และสติสัมปชัญญะ เราสามารถที่จะเลือกใช้ชีวิตและปัญญาที่จะนำเราไปสู่การแสวงหาความสงบเย็นและชีวิตที่บริสุทธิ์ ซึ่งไม่เพียงแต่เราจะได้ประโยชน์ แต่ประโยชน์จะตกสู่ชนรุ่นต่อไปในอนาคต เราจึงมาช่วยกันสร้างความแตกต่างให้เกิดขึ้นเถิด !
